

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 35

Ông gọi lại cho Ellie ngày hôm sau khi nàng đang ở chỗ làm.

“Tony! Ba không sao chứ?” Nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng thực sự khi đèn sáng nay điện thoại của ông vẫn tắt máy.

“Ba không sao, con yêu.”

“Ba đang ở đâu vậy?”

“Ở nhà bên này LA.”

Trời, ai lại đi tin diễn viên cơ chứ. Ông đúng là nói dối thành thần. “Không phải,” Ellie nói. “Con đã nói chuyện với Tamara rồi. Ba đang ở đây.”

“Ôi. Khi thật. Thôi rồi, con nói đúng. Ba biết đáng ra ba phải gọi lại cho Tamara trước.”

“Điện thoại của ba tắt máy mà.”

“Hết pin đấy. Ba quên mang sạc, thế thôi.”

“Sao ba không lại nhà?” Nơi ba có một cái sạc dự phòng cực tốt.

Tony ngừng lại rồi nói, “Ba tưởng con và Todd sẽ muốn có thời gian riêng. Ba chỉ muốn ý tứ, cho các con không gian thôi mà.”

“Ba nói thật đấy à?”

“Thật đấy, không có vấn đề gì đâu. Ba có phòng ở khách sạn Berkeley rồi. Con và Todd không muốn ba lớn vồn xung quanh và...”

“Ôi Tony, chấm dứt rồi, chuyện bọn con không thành. Không ổn.” Ellie thấp giọng, Zack đang ở trong bếp và nàng không muốn anh nghe thấy. “Chúng con đã cố gắng, nhưng làm bạn vẫn vui hơn ạ.”

“Ôi con yêu, ba rất tiếc.”

“Ba đừng thế. Bọn con đều ổn mà. Cho nên ngay bây giờ ba trả phòng khách sạn và đến đây đi. Ba không phải là kỳ đà đâu, chỉ có ba con mình thôi.”

“Nhưng mai ba bay về rồi. Ba chỉ ghé đây chút xíu thôi. Cũng chẳng lâu la gì.”

Nghe giọng ông có vẻ... buồn. “Tôi nay ba bận gì không?”

“Không, không, ba không có lịch gì...”

Chắc chắn có gì đó không ổn rồi. “Thế ba qua đây nhé. Lâu lắm rồi con không gặp ba. Con sẽ nấu bữa tối,” Ellie tình nguyện. “Con vừa học cách nấu món cà ri xanh của Thái.”

“Thế à?” Đó là món yêu thích của ông.

“Vâng!”

“Ngon không đó?”

Tính trung thực buộc nàng phải nói quanh co. “Có thể là ngon ạ.”

“Hay không ngon?”

“Con vẫn đang tập mà. Ba qua để con thử lần nữa. Nếu mà kinh khủng quá thì ta gọi đồ về cũng được.”

Tony nói, giọng đã vui hơn trước, “Hay là ta gọi đồ luôn?”

Vài phút sau Zack bước vào văn phòng, mặc vest và lúc lắc chìa khóa.

“Ổn cả chứ? Tôi có họp ăn trưa ở picadilly. Lúc nào cô cho Elmo ra ngoài đi dạo nhé? Muộn nhất là 4 giờ tôi về.”

“Không sao, được ạ.” Anh đang mặc áo sơ mi mới màu xanh da trời và nàng suýt nữa định khen màu đó hợp với anh biết mấy, nhưng Ellie cảm thấy nổi xúc động trào dâng trong ngực vì nàng lại thấy anh thật hấp dẫn. Khi thật, nàng đã làm việc thật chăm chỉ để quên đi cảm giác này, cứ ngỡ chế ngự được nó rồi. Được, chỉ cần không nhắc đến, nhốt chặt nó lại.

Nhưng chắc là trông nàng như sắp sửa nói gì đó, vì Zack đã dừng ở ngưỡng cửa và có vẻ ngóng đợi. “Còn việc gì nữa không?”

Vâng, màu đó kết hợp với làn da rám nắng của anh quá tuyệt, trông anh lộng lẫy không tin nổi, anh làm tôi nghĩ tới những điều không nên nghĩ...

“Không,” Ellie đáp lại anh bằng một nụ cười ra vẻ bận rộn. “Có gì đâu. Anh đi vui về!”

Lúc 2 rưỡi, nàng gọi cho Geraldine. “Chào cô, cháu đây. Cô có muốn Elmo sang đây không ạ?”

“Chào cháu, tất nhiên rồi! Cung ơi, đây nào, điện thoại của mày này.”

Ellie nghe tiếng khịt mũi và nói, “Elmo! Đi dạo không?”

“Đấy,” Geraldine hài lòng nói. “Nó chạy tốt sang rồi đây.”

Ellie nhìn ra ngoài cửa sổ bếp đã thấy Elmo nhảy phốc qua bờ tường. Nó sục vào lỗ đi cho chó, đuôi vẫy loạn lên và cào cào móng xuống sàn gạch.

“Lại đây nào cung.” Nàng cúi xuống định móc sợi dây dắt chó vào cổ nó, đúng lúc đó chuông cửa reo, thế là Elmo thoát được. Cuối cùng nàng cũng bắt được nó và ra mở cửa.

“Ôi” Louisa đang đứng ở bậc trên cùng, giật mình lùi lại khi thấy Elmo ở ngay gần. “Tôi đến gặp Zack. Anh ấy ở trên nhà à?”

“Anh ấy không có ở đây.”

“Là cô nói vậy.”

“Thật mà.” Chuyện này là sao?

“Xe anh ấy ở kia còn gì.” Louisa chỉ sang bên đường.

“Anh ấy đi taxi vào trung tâm rồi. Anh ấy không có ở đây thật. Anh ấy hẹn cô à?”

“Không. Chỉ là tôi cần nói chuyện với anh ấy.” Tóc và lớp trang điểm của Louisa thật hoàn hảo, cô ta đang mặc một chiếc váy linen màu vàng cam và đi một đôi giày màu kem siêu cao, mũi siêu nhọn.

“Ừm, anh ấy đang có cuộc họp ăn trưa. Sao cô không thử gọi cho anh ấy sau?”

“Tôi thử gọi rồi đấy chứ. Không như xưa nữa, anh ấy toàn không nhắc máy thôi.” Giọng Louisa bắt đầu run run. “Nghe này, tôi vào được không?”

Elmo đang vắn vẹo như một con lươn, nó muốn tiếp tục việc đang làm dở. Ellie ngần ngại. “Vấn đề là, chúng tôi chuẩn bị ra ngoài đi dạo.”

“Cũng được. Tôi đi với cô.”

“Nhưng...”

“Xin cô đây. Tôi phải nói chuyện về Zack. Nào, nào chó ngoan.” Louisa rón rén vỗ vỗ lên đầu Elmo, chắc hẳn đây là lần đầu tiên cô ta làm thế. Ngay cả Elmo cũng ngạc nhiên. “Cũng dễ thương phết nhỉ?”

“Ai cơ, Zack á?”

“Không, con chó ấy.” Cô ta nhìn Ellie móc dây vào cổ Elmo và đặt nó xuống. “Mấy tuần qua thật kinh khủng. Tôi nhớ quá.”

“Ai cơ, Elmo á?”

“Zack.” Cửa trước đóng lại, Louisa theo họ xuống bậc đá. “Anh ấy thế nào?”

“Bình thường. Thực sự thì vẫn thế.” Ôi trời, thế này có phải là vô ý không? “Tôi chắc anh ấy cũng nhớ cô,” Ellie vội nói. “Cô biết đàn ông thế nào rồi đấy. Giỏi che giấu lắm.”

Nhưng đã quá muộn; mặt Louisa rúm lại. “Thật là không công bằng. Tôi chưa bao giờ đau khổ đến thế trong đời. Anh ấy có nói gì tôi không?”

“Ừm... không hẳn.”

“Anh ấy phải nói chứ. Phải nói gì đó chứ! Chúng tôi là một cặp đôi hoàn hảo mà.”

Hai người và một con chó tạo thành một đám rước nhỏ kỳ lạ, diễu qua mấy cửa hiệu dọc đường Regents Park. Elmo dẫn đường, kéo căng dây buộc cổ và khao khát tới được bãi cỏ. Tiếp đó là Ellie, bước nhanh trong đôi dép xỏ ngón lóng lánh. Louisa rút lại phía sau cùng, tập tễnh và cố theo kịp trên đôi giày quá cao của mình.

“Anh ấy không nói gì với tôi cả,” Ellie nói qua vai. Nàng vẫy tay với Briony, cô gái làm trong hiệu bánh.

“Anh ấy có đang hẹn hò với ai không?” Louisa hỏi.

“Không.”

“Sao cô có thể nói thế được? Sao cô biết?”

“Rồi rồi, anh ấy không nói với tôi là anh ấy đang hẹn hò ai cả. Cuối tuần vừa rồi tôi phải tháp tùng anh ấy tới một sự kiện, vì...”

“Ôi Chúa ơi, tiệc tối ở khách sạn Claridge á? Anh ấy mời cô ư? Thật là bất công!”

Ellie bước nhanh hơn; giờ thì khó xử đây. Giọng Louisa the thé và mọi người đang quay lại nhìn họ. Cuối cùng cũng về tới Primrose Hill và nàng có thể tháo dây buộc cổ cho Elmo. Tìm một cái que, nàng cố ném thật xa và nhìn nó lao theo hướng que.

“Tôi cá là cô rất vui khi chúng tôi chia tay nhau, phải không?” Tay Louisa chống nạnh trong khi cô ta cố lấy hơi. “Giờ thì Zack hoàn toàn là của cô.”

Đừng có đỏ mặt, đừng có đỏ mặt. “Tôi làm việc cho anh ấy. Chỉ thế thôi.”

“Ồi!” Louisa rít lên hoảng loạn và nhảy phắt sang một bên khi Elmo lao vào cô ta với cái que trong miệng. Đôi giày cao gót của cô ta nện xuống mặt đất và cô ta cố lấy lại thăng bằng. Cô ta nói, giọng buộc tội, “Nhưng hẳn là cô phải thích anh ấy lắm.”

“Thôi nhé, đủ rồi. Tôi không thích Zack.” Ellie cầu nguyện cho mũi nàng đừng đột nhiên dài ra vài tấc. “Tôi có bạn trai rồi. Anh ấy tên là Todd.” Todd chắc không phiền khi nàng mượn tên anh; nàng có lý do chính đáng. “Mà tôi cũng không cần phải nghe mấy thứ vớ vẩn này, cho nên cô đừng đi theo tôi nữa. “Chào cô.”

Louisa đột nhiên úp mặt vào tay và lắc đầu chịu trận. “Ồi trời, tôi xin lỗi. Tôi không có ý đó. Chỉ là tôi không biết phải làm thế nào...”

Bây giờ thì chắc chắn là mọi người đang chú ý tới họ rồi. Một bé gái kéo tay mẹ và nói to, “Mẹ ơi, cô lớn đùng kia đang khóc ả?”

Điều này chỉ càng làm Louisa khóc to thêm. Cô ta nắm chặt tay rên rĩ, “Tôi đâu có lớn đùng.”

“Đi nào.” Ellie dẫn cô ta ra một chiếc ghế băng còn trống. “Ngồi xuống đi. Đây, tôi có khăn giấy này.”

Bao nhiêu son phấn trang điểm cẩn thận vì Zack, giờ trôi tuột hết trên khăn giấy. Louisa sụt sùi âm ỉ trong vài phút. Ellie ngồi cạnh cô ta, để cô ta xả hết nỗi lòng, và trong khi chờ đợi nàng ném cái que hai, ba mươi lần để Elmo đuổi theo rồi hờ hờ mang lại. Giống như một cô gái có gu tệ hết chỗ nói về đàn ông, liên tiếp để đàn ông làm tan nát trái tim, rõ ràng Elmo không bao giờ nghĩ tới việc ngừng lại và tự hỏi liệu làm vậy có vô ích hay không.

“Cô còn khăn giấy không?” Cuối cùng Louisa lẩm bẩm.

“Không.”

“Trông tôi có ghê không?”

Ghê là một cách nói giảm. Làm thế nào để trả lời cho khéo nhỉ? “Hơi hơi.”

“Ôi trờiiiiiii...” Louisa đứng dậy. “Tôi phải rửa mặt đã. Quay về nhà được không, để tôi dùng nhà tắm một chút?”

Ellie ngần ngừ nhưng không đang tâm từ chối. Ừm, nàng có thể đèn bù cho Elmo bằng một buổi đi dạo khác. Huýt sáo gọi nó quay về, nàng gài lại dây cổ và nói, “Được rồi, đi thôi.”

Elmo phản đối bằng cách đợi cho đến khi hai người tới phố Ancram mới ngồi xôm và phệt một bãi trên vỉa hè.

“Sao mà cô làm được nhỉ?” Louisa nhún vai khi Ellie cúi xuống, lồng tay vào túi ni lông để dọn phân. “Kinh tởm quá đi.”

Thế cô ta nghĩ việc hút phân là sở thích của nàng hay sao? Ellie nói điềm thản. “Tôi cũng chả thích thú gì việc này. Nhưng đây là việc phải làm.”

“Zack nói mấy giờ anh ấy quay lại?”

“Anh ấy không nói.” Úi, lại nói dối kìa. “Có thể anh ấy sẽ, đi mấy tiếng liền.”

“Cũng có thể không. Tôi sẽ đợi ở đây.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu, tôi còn phải làm việc nữa,” Ellie nói.

“Tôi không làm phiền đâu. Tôi chỉ đợi trên gác thôi.”

“Thật sự thì đây không phải là ý hay đâu.”

“Ôi trời, vì Chúa, hình như cô không thông cảm cho tôi lắm thì phải?” Louisa lại lên cơn kích động, mặt đỏ bừng. “Cô không hiểu điều này quan trọng thế nào đâu! Tôi yêu Zack và tôi muốn anh ấy quay lại. Với tôi anh ấy là mọi thứ trên đời. Trái tim tôi tan vỡ. Giờ tôi đang phải đau khổ tột cùng... cô không thể hiểu được cảm giác của tôi đâu!”

Trong tích tắc Jamie hiện ra mà không hề báo trước, dựa người vào một chiếc xe đang đỗ, khoanh tay trước ngực, mái tóc vàng ánh lên dưới nắng. Anh thích thú quan sát Louisa. Rồi như thể nhận thấy Ellie chuẩn bị phản pháo, anh quay sang lắc đầu với nàng. “Đừng làm thế.”

Anh đã đúng. Đây đúng là cách rẻ tiền nhất để tỏ vẻ ta đây. Ellie thở hắt ra. Rồi một chiếc taxi đỗ lại và Jamie, đang mặc áo sơ mi hồng quần jean, biến mất. Elmo sủa nặng lên khi thấy Zack chui ra khỏi taxi.